

fattelse. En Havn kan søges som Nødhavn af et Skib, blot fordi det er en Havn, som ligger nær ved, men der findes Havne, som maa kaldes Nødhavne i Sammenligning med andre Havne, hvad enten det nu er Brug i det juridiske Sprog eller ikke, og det skal jeg oplyse ved et eneste Exempel. Jeg skal i saa Henseende nævne Portland i England, en velbekendt Havn. Der er ikke mindste Export derfra eller Import dertil; den er kun anlagt udelukkende med det Formaal at være saavel til Bekvemmelighed, om man saa maa sige, som til Frelse for det store Antal Skibe, der møde overmaade haard Modvind ved England. Det er en Nødhavn. Hvad angaar den lille Uoverensstemmelse mellem den høitærede Minister og mig, om det burde hedde i Loven, at det var „den Næste“, der overtog Kommandoen, „den Næste“, der havde Forpligtelse til at indgive Beretning, da kan jeg heller ikke i dette Punkt fravige min Udtalelse. Naar den høitærede Minister nævner, at Alle kunne være druknede, og altsaa Ingen kan overtage Kommandoen, ja, da er det fuldstændig rigtigt; men da vil Ministeren ogsaa give mig Ret i, at saa er der heller Ingen, der kan indgive Beretning. Det er altsaa et ganske særligt Tilfælde. At man ved Lov skulde kunne paatvinge en Mand, der ikke ønsker at overtage Kommandoen, en Forpligtelse, som efter Lovens hele øvrige Indhold hviler paa den Kommanderende, finder jeg ikke ganske rigtigt. Naar anden Styrmand har taget Kommandoen, vil det se ubærligt ud, at En kommanderer og en Anden af Besætningen er pligtig til at indgive Beretning.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal med Hensyn til disse sidste Bemærkninger blot erindre om, at § 2 i Lovforslaget egentlig ikke godt kan være anderledes, end den er. Sagen er nemlig den, at man virkelig ikke kan vende op og ned paa Grundføtningerne for civile Sagers Behandling hos os eller forandre Grænsen mellem civile og offentlige Sager. Manglen ligger vist egentlig i, at den ærede sidste Læser (Paulsen) ikke ret har noget klart Begreb om disse to Ting, og det er jo dog Forudsætninger, hvorunder man maa læse de omtalte Paragrafer, og da skal jeg blot bemærke, at jeg ser ikke, det er muligt at give nogen anden Regel end den, at Skipperen skal melde sig det første Sted, hvor hans Rejse tillader, at Søforklaring uden Ophold kan optages. Det er jo uundgaeligt, at Søforklaring undertiden kan tage mere Tid, end man har paaregnet, det kan ikke være anderledes; det faar Skipperen selv at overveie, som han kan bedst, om han tror, at Søforklaringen vil blive mere vidtløftig. Anderledes kan Reglen ikke gives, men naar det først er kommet til Søforklaring, kan virkelig Ingen gjøre ved, at den bliver vidtløftig, at der bliver flere at afhøre, og

at det, de have at sige, træffer længere ud, end forudset, saaledes at der udræves flere Møder. Det er jo af de Ting, der aldeles ikke lade sig undgaa. Og hvad angaar Lovforslagets Ord om, at Ketten kan opfordre Skipperen til at lade optage Syn og Skjøn, kan det fra vor procesuelle Lovgivnings Standpunkt umulig fortaas anderledes end som en Gunst, der vises Skipperen, en Haandskræftning, som det Offentlige byder ham. Det maa nødvendigvis være Betragtningensmaaden, at, da Skipperen, saa længe dette er en rent civil Forretning, udelukkende bærer Ansvar, staar han sig dog bedre ved, at det Offentlige byder ham denne Haandskræftning, end at det Ingenting gjør, hvad jo ellers vilde være Tilfældet. Naar der ikke her var optaget den særlige Bestemmelse, at Ketten kan opfordre ham, var det, der isølge de almindelige Regler maatte indtræde, det, at det blev ganske hans egen Sag, og hvis han forsømte Noget, maatte han selv tage Konsekventerne. Det, at Dommeren veileder ham til Sligt og retter Opskrifning til ham derom, kan ikke opfattes som Andet end en Favør, der vises ham, en Velvillie, som det Offentlige yder ham, og umulig som et listigt Forsøg paa at kaste Ansvar over paa Skipperen og stille Ketten saaledes, som om den aldeles intet Ansvar havde. Der kan ikke være Spørgsmaal om at opfatte det saaledes. — Jeg skal ikke dvæle videre ved Betragtningerne om Begrebet Nødhavn, Jeg kan kun sige, at Lovforslagets Sprogbrug er i Uoverensstemmelse med den almindelige sædvanlige Sprogbrug. Jeg negter ikke, at der kan være Havne, som udelukkende ere bestemte til at være Nødhavne; det Æneste, jeg paastaar, er kun, at man kan bruge dette Udtryk om enhver Havn, et Skib søger ind i som Nødhavn, og det er det, Lovforslaget mener ved sit Udtryk.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Sviid: Da Ingen af de andre ærede Læser have foreslaet Sagens Henviisning til et Udvalg, skal jeg tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til det Udvalg, der er nedsat angaaende Tilsyn med danske Handelsflådes Spdygtighed og Udrustning m. v.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag af Sviid.

Første Viceformand (Høgsbro): Dagsordenen er hermed udtømt.